

ДІЗНАВАЧ ЯК СПЕЦІАЛЬНИЙ СУБ'ЄКТ ЗЛОЧИНУ, ЯКИЙ ПЕРЕДБАЧЕНО Ч. 1 СТ. 374 КК УКРАЇНИ

INTERROGATOR AS THE SPECIAL SUBJECT OF THE OFFENSE, WHICH IS PROVIDED BY THE PART 1 OF THE ARTICLE 374 OF CRIMINAL CODE OF UKRAINE

Карпова Н.Ю., к.ю.н.,
доцент кафедри права

Заклад вищої освіти «Міжнародний науково-технічний університет імені академіка Юрія Бугая»

Опублікована стаття призначена для дослідження такого питання, як особливості дізнавача як спеціального суб'єкту складу злочину, передбаченого частиною 1 ст. 374 КК України. Запропонована стаття розглядає такі питання, як визначення повноважень дізнавача під час здійснення дізнання, затримання та підготовки до розгляду обвинувачувального акту у спрощеному провадженні. У статті розробляються такі поняття, як спеціальний суб'єкт кримінального правопорушення, кримінальний проступок, дізнавач, дізнання, підозрюваний, обвинувачений, затриманий, поліцейське затримання, конституційне право обвинуваченого, підозрюваного та затриманого на захист, службова особа, службові обов'язки та повноваження дізнавача, розгляд обвинувачувального акту у спрощеному провадженні, форми порушення дізнавачем права підозрюваного та обвинуваченого на захист під час здійснення дізнання. Головна увага приділяється дотриманню конституційного права підозрюваного та обвинуваченого на захист дізнавачем під час дізнання, дотриманню конституційного права підозрюваного та обвинуваченого на захист дізнавачем під час підготовки до розгляду обвинувачувального акту у спрощеному провадженні. Основна ідея даної статті стосується таких питань, як опис форм порушення дізнавачем права підозрюваного та обвинуваченого на захист під час здійснення дізнання, опис форми порушення дізнавачем права підозрюваного на захист під час підготовки до розгляду обвинувачувального акту у спрощеному провадженні.

Ключові слова: особливості спеціальних суб'єктів, кримінальний проступок, дізнавач, дізнання, підозрюваний, обвинувачений, затриманий, поліцейське затримання, право підозрюваного і обвинуваченого на захист під час здійснення дізнання, службові обов'язки дізнавача, службові повноваження дізнавача, форми порушення дізнавачем права підозрюваного та обвинуваченого на захист під час здійснення дізнання.

The published article is determined for studying such a question as the peculiarities of the interrogator as the special subject of the offense which is provided by part 1 of the article 374 of Criminal Code of Ukraine. The suggested article includes observing such questions as the definition of the enforcement powers of the interrogator during the inquiry, the enforcement powers of the interrogator during the police apprehension, the enforcement powers of the interrogator of during the preparation for the consideration of the indictment in a simplified manner. The article produces such notions as the special subject of the offense, the misdemeanor, the interrogator, the inquiry, the suspected person, the accused person, the apprehended person, police apprehension, the constitutional right of the apprehended person to be defended, the constitutional right of the suspected person to be defended, the constitutional right of the accused person to be defended, the official, the official duties of the interrogator, the consideration of the indictment in a simplified manner, the forms of violation by the interrogator of the right of the suspected person and the accused person to be defended during the inquiry. The main attention is given to the observance of the constitutional right of the suspected person and the accused person to be defended by the interrogator during the preparation for the consideration of the indictment in a simplified manner. The key note concerns such issues as the description of the forms of violation by the interrogator of the right of the suspected person and the accused person to be defended during the inquiry, the description of the form of violation by the interrogator of the right of the suspected person to be defended during the preparation for the consideration of the indictment in a simplified manner.

Key words: the peculiarities of special subjects, the misdemeanor, the interrogator, the inquiry, the suspected person, the accused person, the apprehended person, police apprehension, the right of the suspected person and the accused person to be defended during the inquiry, the official duties of the interrogator, the enforcement powers of the interrogator, the forms of violation by the interrogator of the right of the suspected person and the accused person to be defended during the inquiry.

Постановка проблеми. Відповідно до положень ч. 2 ст. 3 Конституції України [1] утвердження і забезпечення прав і свобод людини є головним обов'язком держави. Права і свободи є головним і невід'ємним елементом статусу людини і громадянина. З метою забезпечення реалізації загально визначених прав і свобод людини і громадянина Конституція України встановлює відповідні правові гарантії. Однією з найважливіших правових гарантій прав і свобод людини і громадянина є закріплене в ч. 3 ст. 29 Конституції України право кожного заарештованого чи затриманого на невідкладне роз'яснення його прав та надання можливості з моменту затримання захищати себе особисто та користуватися професійною правничою допомогою захисника [1]. Право на професійну правничу допомогу – це гарантована Конституцією України можливість фізичної особи одержати юридичні (правові) послуги. Одним з найважливіших видів правових послуг є захист затриманих, заарештованих осіб, через його важливість окремо закріплений в Конституції України [1]. Згідно зі ч. 1 ст. 59 Конституції України [1] кожному гарантується право на вільний вибір захисника своїх прав, згідно зі ч. 2 ст. 63 Конституції України [1] підозрюваному, обвинуваченому чи підсудному гаранту-

ється право на захист. Ратифікована Верховною Радою України 17 липня 1997 року Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод (п. “с” ч. 3 ст. 6) [2] закріпила право особи захищати себе особисто або через призначеного захисника, а при відсутності коштів – через визначеного захисника, коли цього вимагають інтереси правосуддя.

Надання підозрюваному, обвинуваченому у встановленому законом порядку можливості реалізації його права на захист спеціальними уповноваженими на це відповідно до закону службовими особами – слідчим, прокурором, суддею охороняється ст. 374 КК України (далі КК)[3]. Автор розробив в своїх попередніх дослідженнях визначення безпосереднього об'єкту злочину, який передбачено ст. 374 КК – це суспільні відносини, що забезпечують дотримання при здійсненні правосуддя конституційного принципу права на захист службовими особами, які повинні забезпечити дотримання при здійсненні правосуддя конституційного принципу права на захист – слідчим, прокурором, суддею стосовно окремих категорій осіб – підозрюваного, обвинуваченого у вигляді надання у встановленому законом порядку можливості реалізації права на захист у формі правомірної діяльності захисника чи

представника особи по наданню правової допомоги чи у формі самозахисту [4, с. 136].

Законотворення не стоїть на місці і внаслідок останнього за часом реформування КК, що було здійснено Законом України № 2617-VIII «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо спрощення досудового розслідування окремих категорій кримінальних правопорушень», який набрав чинності 01. 07. 2020 р. [5]], до КК було введено категорію кримінальних проступків, а до КПК України – дізнавача як нового учасника кримінального процесу, який повинен здійснювати у формі дізнання досудове розслідування кримінальних проступків відповідно до КПК України (далі КПК) [6]], по суті ця роль аналогічна ролі слідчого при розслідуванні злочинів. Тому при дізнанні дізнавач повинен дотримуватися права підозрюваного і обвинуваченого на захист, і українські законодавці захистили права підозрюваного і обвинуваченого на захист під час дізнання шляхом включення дізнавача до переліку суб'єктів злочину, передбаченого ч. 1 ст. 374 КК [3]].

Останніми науковими працями, які присвячені питанню регламентації повноважень суб'єктів, що здійснюють досудове розслідування кримінальних проступків є праці Н. І. Бровко і С. І. Сімакової [7], О. Ауліна [8]]. Але усі ці дослідження оминували таку важливу частину діяльності дізнавача, як обов'язок дотримуватись права підозрюваного, обвинуваченого на захист та можливі форми його порушення дізнавачем.

Актуальність теми. З урахуванням вищевикладеного актуальність дослідження полягає в необхідності аналізу форм діяння дізнавача, передбаченого диспозицією ст. 374 КК [3]] з урахуванням сучасного стану кримінального законодавства України .

Метою статті є встановлення і опис форм діяння дізнавача, передбаченого диспозицією ст. 374 КК [3]] та подальше вдосконалення даної статті у відповідності з чинним станом кримінального законодавства на Україні.

Викладення основного матеріалу дослідження. Ст. 374 КК [3]] містить в своїй першій частині основний склад злочину, який передбачено ст. 374 КК [3]] і кваліфікований склад цього ж злочину в своїй другій частині. Перша частина ст. 374 КК [3]] з'являється об'єктом нашого дослідження. З ч. 1 ст. 374 КК [3]] випливає, що суб'єктами цього злочину можуть бути лише окремі категорії осіб – слідчий, прокурор, суддя, дізнавач. Слідчий, прокурор, дізнавач належать до працівників правоохоронних органів та відповідно до закону наділені спеціальними повноваженнями здійснювати діяльність, яка сприяє здійсненню правосуддя. Відповідно до диспозиції ч. 1 ст. 374 КК об'єктивна сторона цього злочину може бути виражена в трьох формах: 1) недопущення захисника, 2) ненадання захисника, 3) інше грубе порушення права на захист [3]]. Інше грубе порушення права на захист це перешкодження законній реалізації права підозрюваного і обвинуваченого на захист у формі самозахисту під час усіх стадій кримінального провадження суб'єктом/ами злочину, який передбачено ст. 374 КК, чи відсутність повідомлення підозрюваному, обвинуваченому про його право на захист, суб'єктом/ами злочину, який передбачено ст. 374 КК, у випадках, коли вони повинні зробити таке повідомлення відповідно до КПК [4], с. 139]. Особа, яка підозрюється чи обвинувачується у вчиненні кримінального проступку, зберігає усі визначені в КПК права підозрюваного чи обвинуваченого, у тому числі право на захист.

Відповідно до п. 4 ч. 1 ст. 3 КПК дізнання – це форма досудового розслідування, в якій здійснюється розслідування кримінальних проступків [6]]. Відповідно до ч. 3 ст. 38 КПК дізнання здійснюють підрозділи дізнання або уповноважені особи інших підрозділів: а) органів Національної поліції; б) органів безпеки; в) органів Бюро економічної безпеки України; г) органів Державного

бюро розслідувань (далі ДБР); р) Національного антикорупційного бюро України (далі НАБУ) [6]]. Відповідно до ст. 216 КПК слідчі органи безпеки здійснюють дізнання кримінальних проступків, які передбачені ч.ч. 1, 2 ст. 111-1 КК, детективи органів Бюро економічної безпеки України здійснюють дізнання кримінальних проступків, які передбачені ст. 232, ч.ч. 1, 2, 4 ст. 358 КК, дізнання щодо кримінальних проступків, передбачених ч. 1 ст. 384, ч. 1 ст. 385, ч. 1 ст. 387, ст. 386 КК, здійснюється співробітником того органу, до підслідності якого відноситься кримінальне правопорушення, у зв'язку з яким почато досудове розслідування [6]].

Відповідно до п. 4-1 ч. 1 ст. 3, ст. 40-1 КПК дізнавачем є службова особа підрозділу дізнання органу Національної поліції, органу безпеки, органу, що здійснює контроль за додержанням податкового законодавства, органу ДБР, у випадках, установлених КПК, – уповноважена особа іншого підрозділу зазначених органів, які уповноважені в межах компетенції, передбаченої КПК, здійснювати досудове розслідування кримінальних проступків [6]]. Відповідно до ч. ч. 1, 4 ст. 40-1 КПК дізнавач під час здійснення дізнання наділений повноваженнями слідчого і приймає рішення самостійно, за винятком випадків, коли КПК передбачає отримання згоди прокурора, керівника органу дізнання чи слідчого судді [6]]. Якщо під час здійснення дізнання буде встановлено, що особа вчинила злочин, дізнавач за погодженням із прокурором надсилає матеріали кримінального провадження керівнику органу досудового розслідування з огляду на підслідність (ч. 4 ст. 218 КПК) [6]]. Дізнавач має особливі (надані КПК лише йому) повноваження, а саме:

1) починати дізнання за наявності підстав, передбачених КПК (п. 1 ч. 2 ст. 40-1, ч. 1 ст. 214, ст. 298 КПК);

2) затримувати без ухвали слідчого судді, суду особу, підозрювану у вчиненні кримінального проступку, у випадках, передбачених п.п. 1, 2 ч. 1 ст. 208 КПК, та лише за умови, що ця особа: 1) відмовляється виконувати законну вимогу уповноваженої службової особи щодо припинення кримінального проступку або чинить опір; 2) намагається залишити місце вчинення кримінального проступку; 3) під час безпосереднього переслідування після вчинення кримінального проступку не виконує законних вимог уповноваженої службової особи; 4) перебуває у стані сп'яніння та може завдати шкоди собі або оточуючим (ч. 1 ст. 298 КПК);

3) проводити огляд місця події (п. 2 ч. 2 ст. 40-1, ч. 3 ст. 214, 298 КПК), обшук затриманої особи (п. 2 ч. 2 ст. 40-1, ч. 3 ст. 214, ч. 6 ст. 298-2 КПК), опитувати осіб (п. 2 ч. 2 ст. 40-1, ч. 3 ст. 214 КПК), вилучати знаряддя та засоби вчинення правопорушення, речі й документи, що є безпосереднім предметом кримінального проступку або виявлені під час затримання (п. 2 ч. 2 ст. 40-1, ч. 3 ст. 214, ст. 298-3 КПК), а також проводити слідчі (розшукові) дії та негласні слідчі (розшукові) дії у випадках, установлених КПК (п. 2 ч. 2 ст. 40-1, ч. 3 ст. 214, ст. 300 КПК);

4) доручати проведення слідчих (розшукових) дій і негласних слідчих (розшукових) дій у випадках, передбачених КПК України, відповідним оперативним підрозділом (п. 3 ч. 2 ст. 40-1, ч. 1, 2 ст. 41 КПК);

5) звертатися за погодженням із прокурором до слідчого судді з клопотаннями про застосування заходів забезпечення кримінального провадження, проведення слідчих (розшукових) дій, негласних слідчих (розшукових) дій (п. 4 ч. 2 ст. 40-1, ст. 300, ч. 3 ст. 214 КПК);

6) повідомляти за погодженням із прокурором особі про підозру в учиненні кримінального проступку (п. 5 ч. 2 ст. 40-1, ст. 298-4 КПК);

7) за результатами розслідування складати обвинувальний акт, клопотання про застосування примусових заходів медичного або виховного характеру та подавати їх прокурору на затвердження (п. 6 ч. 2 ст. 40-1, ст. 301 КПК);

8) приймати процесуальні рішення у випадках, передбачених КПК, зокрема щодо закриття кримінального провадження за наявності підстав, передбачених ст. 284 КПК (п. 7 ч. 2 ст. 40-1, ст. 284, 298-5 КПК);

9) здійснювати інші повноваження, передбачені КПК (п. 8 ч. 2 ст. 40-1, ст. 214 КПК) [6].

Також діяльність дізнавачей-службових осіб підрозділів дізнання Національної поліції регламентується Положенням про організацію діяльності підрозділів дізнання органів Національної поліції України, затвердженим Наказом МВС № 405 від 20.05.2020 р. [9].

Відповідно до ч. 3 ст. 298-2 КПК дізнавач повинен негайно повідомити затримані за вчинення кримінального проступку особі зрозумілою для неї мовою підстави затримання та у вчиненні якого кримінального проступку вона підозрюється, роз'яснити їй право мати захисника, давати пояснення, показання або не говорити нічого з приводу підозри проти неї, негайно повідомити інших осіб про своє затримання і місце перебування відповідно до положень ст. 213 КПК [6]. Відповідно до ч. 1 ст. 42 КПК особа, яка затримана за підозрою у вчиненні кримінального правопорушення, вважається підозрюваним, тому вона має гарантовані п.п. 2, 3 ч. 3 ст. 42 КПК [6] права бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, передбачені КПК, та отримувати допомогу захисника у повному обсязі.

З вищевикладеного випливає, що дізнавач може порушити під час проведення процедури затримання право підозрюваного, обвинуваченого на захист шляхом відсутності роз'яснення підозрюваному, обвинуваченому про його право мати захисника і це фактично співпадає з вищенаведеним описом іншого грубого порушення права на захист, яке передбачено ч. 1 ст. 374 КК [3]. Також дізнавач може порушити під час проведення процедури затримання право підозрюваного, обвинуваченого на захист шляхом заборони на повідомлення підозрюваним, обвинуваченим свого адвоката про факт затримання. На практиці це призведе до того, що не повідомлений про факт затримання свого підзахисного адвокат не приступить до виконання своїх обов'язків по захисту підозрюваного чи обвинуваченого, якого затримали, тому це слід кваліфікувати як недопущення своєчасно захисника, яке передбачено ч. 1 ст. 374 КК [3]. У випадку відсутності захисника у підозрюваного чи обвинуваченого дізнавач може порушити під час проведення процедури затримання право підозрюваного, обвинуваченого на захист шляхом відмови від негайного повідомлення Центру з надання безоплатної вторинної правової допомоги про затримання особи, як передбачено ч. 4 ст. 213 КПК [6], що слід кваліфікувати як ненадання своєчасно захисника, яке передбачено ч. 1 ст. 374 КК [3].

Згідно зі ст. 301 КПК дізнавач зобов'язаний не пізніше 72 годин з моменту затримання особи в порядку, передбаченому ч. 4 ст. 298-2 КПК подати прокурору всі зібрані матеріали дізнання разом із повідомленням про підозру, про що невідкладно письмово повідомляє підозрюваного і його захисника [6]. Відповідно до ст. 298-4 КПК дізнавач складає письмове повідомлення про підозру у вчиненні кримінального проступку за погодженням із прокурором [6], відповідно до ст. 279 КПК письмове повідомлення про підозру вручається в день його складення, а у випадку неможливості такого вручення – у спосіб, передбачений КПК для вручення повідомлень, але не пізніше 24 годин з моменту затримання особи, яку підозрюють, інакше така особа підлягає негайному звільненню [6]. Відповідно до ст. 276 КПК, повідомлення про підозру обов'язкове у випадках: 1) затримання особи на місці вчинення кримінального правопорушення чи безпосередньо після його вчинення; 2) обрання до особи одного з передбачених КПК запобіжних заходів; 3) наявності достатніх доказів для підозри особи у вчиненні кримінального правопору-

шення [6]. Після повідомлення особі про підозру їй невідкладно повідомляються її права, передбачені ст. 42 КПК, чільне місце серед яких займає право на першу вимогу мати захисника й побачення з ним до першого допиту з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, після першого допиту – мати такі побачення без обмеження їх кількості й тривалості; на участь захисника в проведенні процесуальних дій; на отримання правової допомоги захисника за рахунок держави у випадках, передбачених КПК та/або законом, що регулює надання безоплатної правової допомоги [6]. Дізнавач може порушити право підозрюваного на захист шляхом відсутності повідомлення підозрюваному про передбачене п. 3 ч. 3 ст. 42 КПК [6] його право на захист і це повинно кваліфікуватися як інше грубе порушення права на захист, яке передбачено ч. 1 ст. 374 КК [3], чи шляхом заборони без поважних причин на допуск вже наявного захисника до кримінального провадження що повинно кваліфікуватися як недопущення своєчасно захисника, яке передбачено ч. 1 ст. 374 КК [3], чи шляхом відмови від призначення захисника чи всупереч бажанню підозрюваного, який заявив клопотання про залучення захисника, чи у випадку, коли залучення захисника є обов'язковим відповідно до КПК, внаслідок перешкоджання призначенню захисника дізнавачем, що повинно кваліфікуватися як ненадання своєчасно захисника, яке передбачено ч. 1 ст. 374 КК [3].

Відповідно до п. 6 ч. 2 ст. 40-1 КПК дізнавач має право за результатами розслідування складати обвинувальний акт чи клопотання про застосування примусових заходів медичного або виховного характеру та подати їх прокурору на затвердження [6]. Відповідно до п. 3 ч. 3 ст. 42 КПК [6] право обвинуваченого на захист аналогічно праву підозрюваного на захист, тому форми порушення дізнавачем права обвинуваченого на захист такі ж самі, як форми порушення дізнавачем права підозрюваного на захист.

Необхідно зауважити, що відповідно до вимог п. п. 2, 5 ч. 2 ст. 52 КПК [6] участь захисника у кримінальному провадженні щодо осіб, стосовно яких передбачається застосування примусових заходів виховного або медичного характеру, є обов'язковою. Тому, хоча особи, стосовно яких передбачається застосування примусових заходів виховного або медичного характеру, не входять до переліку потерпілих від злочину, який передбачено ч. 1 ст. 374 КК [3], слід зауважити, що дізнавач може порушити їх право на захист шляхом ненадання їм захисника за призначенням.

Особливістю процесу дізнання є можливість розгляду обвинувального акта у спрощеному порядку за умови беззаперечного визнання підозрюваним своєї винуватості і згоди на такий порядок розгляду обвинувального акта та відсутності заперечень з боку потерпілого (ч. 1 ст. 302 КПК) [6]. Згідно зі п. 1 ч. 3 ст. 302 КПК до обвинувального акта з клопотанням про його розгляд у спрощеному провадженні повинна бути додана письмова заява підозрюваного, складена в присутності захисника, щодо беззаперечного визнання своєї винуватості, згоди із встановленими досудовим розслідуванням обставинами, ознайомлення з обмеженням права апеляційного оскарження згідно з ч. 2 ст. 302 КПК та згоди з розглядом обвинувального акта у спрощеному провадженні [6]. З цього випливає, що коли підозрюваний не мав захисника до складання вищезгаданої заяви, він повинен бути йому призначений для проведення для цієї процесуальної дії і якщо дізнавач відмовиться запросити захисника у цьому випадку, то це буде ненадання своєчасно захисника, яке передбачено ч. 1 ст. 374 КК [3].

Висновки. З детального розгляду законного порядку реалізації права на захист підозрюваного та обвинуваченого у вчиненні кримінального проступку випливає, що обсяг права на захист підозрюваного та обвинуваченого у вчиненні кримінального проступку такий само, як обсяг

права на захист підозрюваного та обвинуваченого у вчиненні злочину. З детального розгляду повноважень дізнавача під час здійснення дізнання випливає, що дізнавач під час здійснення дізнання виступає як спеціальна службова особа, зобов'язана відповідно до закону надати під час здійснення дізнання особі, яка має право на захист, у встановленому законом порядку можливість реалізації її права на захист у формі правомірної діяльності захисника чи представника особи по наданню правової допомоги чи у формі самозахисту.

Встановлено, що форми порушення дізнавачем права підозрюваного, обвинуваченого на захист під час здійснення полягають в:

1) під час проведення процедури затримання – забороні на повідомлення підозрюваним, обвинуваченим свого адвоката про факт затримання чи відмові від негайного повідомлення Центру з надання безоплатної вторинної правової допомоги про затримання особи, як передбачено ч. 4 ст. 213 КПК [6];

2) під час повідомлення про підозру чи обвинувачення – у відсутності повідомлення підозрюваному чи обвинуваченому про передбачене п. 3 ч. 3 ст. 42 КПК [6] його право на захист, забороні без поважних причин на допуск вже наявного захисника до кримінального провадження, відмові від призначення захисника чи всупереч бажанню підозрюваного чи обвинуваченого, який заявив клопотання про залучення захисника, чи у випадку, коли залучення захисника є обов'язковим відповідно до КПК, внаслідок перешкоджання призначенню захисника дізнавачем;

3) під час складання підозрюваним письмової заяви щодо беззаперечного визнання своєї винуватості, згоди із встановленими досудовим розслідуванням обставинами, ознайомлення з обмеженням права апеляційного оскарження згідно з ч. 2 ст. 302 КПК [6] та згоди з розглядом обвинувального акта у спрощеному провадженні – у відмові від призначення захисника у випадку його відсутності до проведення цієї процесуальної дії.

ЛІТЕРАТУРА

1. Конституція України: Закон України від 28 червня 1996 р. № 254к/96-ВР. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80#Text> (дата звернення: 20.05.2022).
2. Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод: Конвенція від 4 листопада 1950 р., Міжнародний документ. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_004#Text (дата звернення: 20.05.2022).
3. Кримінальний кодекс України: Закон України від 5 квіт. 2001 р. № 2341-III. URL: <http://zakon1.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=2341-14> (дата звернення: 20.05.2022).
4. Карпова Н. Ю. Форми об'єктивної сторони злочину, який передбачено ч. 1 ст. 374 КК України. *Sciences of Europe*. 2016. № 7 (7). С. 135–140.
5. Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо спрощення досудового розслідування окремих категорій кримінальних правопорушень : Закон України від 22 листопада 2018 р. № 2617-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2617-19#Text> (дата звернення: 20.05.2022).
6. Кримінальний Процесуальний Кодекс України : Закон України від 13 квіт. 2012 р. № 4651-VI. URL: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/4651-17> (дата звернення: 20.05.2022).
7. Бровко Н.І., Сімакова С.І. Інститут кримінальних проступків як механізм спрощеного порядку досудового розслідування. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2020. № 3. С. 298–301. URL: http://lsej.org.ua/3_2020/74.pdf (дата звернення: 20.05.2022).
8. Аулін О. Інститут кримінальних проступків в Україні. *Громадська думка про правотворення*. 2020. № 9 (194). С. 26–28.
9. Положення про організацію діяльності підрозділів дізнання органів Національної поліції України : затв. наказом Мін-ва внутрішніх справ України від 20 травня 2020 р. № 405. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0491-20#n14> (дата звернення: 20.05.2022).